

[Johs. Christiansen.]

pligtige formentlig må trykkes i et oplag på omkring 30 000 eksemplarer årlig, er det ikke uden betydning, hvor meget der ofres på det rent typografiske udstyr. Man har jo hørt et par gange, at nu må også staten spare, hvor spares kan. Men hvordan kan det være — og det er navnlig dette spørgsmål, jeg gerne vil have ministerens svar på —, at der blandt pjecens mange oplysninger ikke findes så meget som en stavelse om, at værnepligtige har adgang til at vælge civilt arbejde i stedet for militært tjeneste, når de har særlige grunde at anføre herfor? Når man på pjecens forside i særligt tryk fremhæver grundlovens § 88, så skulle det jo egentlig synes ret og rimeligt, at man også fandt en plads i pjecen til at henlede de unges opmærksomhed på hovedbestemmelserne i lov af 20. maj 1933 om værnepligtiges overførelse til civilt arbejde. Jeg ser ikke rettere end, at den mangel, der her er påpeget, må afhjælpes, inden et nyt oplag af pjecen befordres i trykken.

I samme forbindelse henstiller jeg indtrængende, at den højtærede forsvarsminister drager omsorg for, at de unge, der ønsker at aftjene deres værnepligt ved civilt arbejde, ikke gøres til genstand for forskelsbehandling på sessionerne. Der er fornylig forelagt mig en beretning om, at en sådan ung mand måtte afklæde sig 1/2 time, før han skulle behandles, og sidde afklædt i et ikke altfor varmt sessionslokale i hele den tid, det tog at behandle resten af dem, der fremstillede sig ved nævnte lejlighed. Jeg ved ikke, hvorfor man her udskyder behandlingen af denne bestemte værnepligtige til sidst. Lov er jo lov, og en meddelelse fremsat om, at man ønsker sig overført til civilt arbejde, skal selvfølgelig ikke kunne give anledning til, at den slags episoder kan forekomme i et sessionslokale.

Iøvrigt burde regeringen vel snart tage et alvorligt initiativ til, at tjenestetiden i henhold til lov af 20. maj 1933 nedsættes på rimelig vis. Der er ikke, og der kan heller ikke findes, nogen virkelig acceptabel grund til, at de unge, der af samvittighedsgrunde nægter at lade sig uddanne militært, skal holdes inde i næsten dobbelt så lang tid som landets øvrige værnepligtige.

Til slut har jeg en sag vedrørende våbenindkøb. „Ekstrabladet“ har i nogle artikler

beskæftiget sig med spørgsmålet om indkøb af svenske maskinpistoler eller i hvert fald maskiner og materiel til at fremstille sådanne. Det påstås i disse artikler, at den pågældende pistol var af en relativt ringe kvalitet, at købet så så meget mærkeligere ud, som Dansk Industri Syndikat fremstiller en bedre pistol, og at denne danske pistol er blevet nr. 1 ved en prøve, der for nogen tid siden foretoges i Holland, og hvori Europas førende våbenmærker deltog, ialt 6 andre fabrikater.

Den 14. november har forsvarsministeriet fundet sig foranlediget til som følge af disse artikler at give en redegørelse, hvori det hedder — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Af flere forskellige grunde har man bestemt sig for en svensk pistol, der efter foretagne ændringer svarer meget nøje til den af Sveriges hær nu anvendte, som er en fremragende pistol. Den kan fremstilles her i landet, seriefremstillingen kan begynde efter nytår, licens, værktøj og materialer er fremskaffet på rimelige vilkår, og bl. a. værktøj til magasinerne og en del af disse fremstilles iøvrigt af industrisyndikatet.“

Selvom det her drejer sig om noget så gehejme som indkøb af våben, forekommer denne redegørelse fra ministeriet ikke tilstrækkelig fyldestgørende, synes jeg. For det første er det jo oplyst, at den pistol, der nu sættes i seriefremstilling, kun blev nr. 2 ved prøven i Holland, medens den danske decideret lå i spidsen. For det andet synes det, som om man i 1948 har bestemt sig for en pistol, svenskerne selv var så utilfredse med, at de pure kasserede den. Manglerne skulle altså senere være blevet rettet. For det tredje savner man i ministeriets redegørelse stadig oplysning om, hvorfor man ofrer kostbar valuta på køb af fremmed maskinel og værktøj, når en dansk fabrik har både maskiner og værktøj og oven i købet fremstiller en internationalt anerkendt pistol af første klasse.

Ministeriet bruger i sin redegørelse vendingen „af flere forskellige grunde“. Jeg kunne have lyst til at spørge den højtærede forsvarsminister, om det ikke er ham muligt at komme arten af disse grunde lidt tættere ind på livet, når han senere får ordet her. Det er almindelig kendt, at våbenfabrika-